

Lá Thư Mục Vụ

Tuần này đọc bài viết của Giáo Sư Việt Ngữ Nguyễn Hưng Quốc trên Blog của ông trên trang điện tử của VOA Tiếng Việt (post lên ngày 11/1) có cái tựa gây chú ý là : « Người Việt Vị Kỳ ». Tôi thấy có thể trích dẫn một đoạn để chúng ta cùng đọc với nhau như phần mở đầu cho lá thư tuần này :

«... Nhiều người, phải nói là rất nhiều người, thường nói: một người Việt Nam thì hơn một người Nhật; hai người Việt Nam thì bằng hai người Nhật; nhưng ba người Việt Nam thì lại thua ba người Nhật. Lại có người kể chuyện cười: Nếu bị rớt xuống một cái hố sâu, ba người Nhật sẽ tìm cách kên nhau và kéo nhau lên mặt đất; còn ba người Việt Nam thì không bao giờ: Khi người này tìm cách trèo lên thì hai người kia sẽ nắm chân kéo xuống!

Nhớ, đã lâu, trong một lần trò chuyện, nghe một trí thức Việt Nam ra vẻ ưu thời mẫn thế, than thở là sức mạnh của cộng đồng người Việt ở hải ngoại sẽ gia tăng gấp bội nếu mọi người biết ngò lại và làm việc chung với nhau, một người bạn ngoại quốc, vốn là một học giả chuyên về Việt học, cười đáp: “Nếu biết đoàn kết thì đâu còn là người Việt nữa!” Tất cả người Việt Nam đứng đó đều im lặng. Làm sao mà cãi lại được chứ?

Chính tinh vị kỳ đã để ra sự chia rẽ. »

Giáo sư Nguyễn Hưng Quốc nói ra một sự thực đau lòng mà nhiều khi chúng ta biết mà không ai dám nói tới, tuy đó cũng là nhận xét của nhiều người ngoại quốc về ‘đặc tính của dân tộc ta’. Đặc tính chung của Người Việt khắp nơi, trong cũng như ngoài nước, là vậy, nhưng đặc tính này có hiện diện ở trong Cộng Đoàn Công Giáo chúng ta hay không? Câu trả lời của tôi là không và có. Tại sao ?

Trên bề mặt chúng ta là một Cộng Đoàn đoàn kết vì nếu không đoàn kết chúng ta đã không có cơ sở vật chất to lớn như hiện thời. Hơn nữa chúng ta còn có nhiều đoàn thể sinh hoạt sầm uất và bận rộn quanh năm, và đoàn thể nào cũng đông thành viên. Các giáo xứ Úc nhìn vào chúng ta họ cảm thấy thèm thuồng về số lượng của các đoàn thể và số các thành viên của từng đoàn thể của chúng ta.

Nhưng đó chỉ là bề mặt, bề trong thì tôi nhìn thấy luôn có những làn sóng ngầm chỉ chực xé các đoàn thể và cộng đoàn ra nhiều mảnh. Lý do là vì tình vị kỳ của chúng ta. Ai cũng chỉ lo cho nhóm mình và gắn bó với nhóm mình, còn nhóm khác thì mặc kệ. Tệ hơn còn ngấm ngấm chỉ trích những người không hợp với nhóm mình hay có vẻ trội vượt hơn mình.

Gương của thánh Gioan Tẩy Giả trong Phúc Âm tuần này là bài học bổ ích cho mỗi người chúng ta.

« Khi ấy, ông Gioan thấy Chúa Giêsu tiến về phía mình liền nói : ‘Đây chiền Thiên Chúa, đây Đấng Xóa tội trần gian. Nay tôi đã nói về Ngài : một người đến sau tôi, nhưng đã có trước tôi, vì Ngài cao trọng hơn tôi... » Với những lời thật rộng lượng ấy, ông đã giới thiệu Chúa Giêsu với chính môn đệ mình và công chúng, và làm như thế là ông mở đường cho Chúa đến với đám đông.

Ông Gioan, nếu theo sự thường và theo ‘đặc tính của dân tộc ta’, thì sẽ phớt lờ Chúa Giêsu, hay sẽ chỉ trích để làm giảm uy tín của Ngài đi, vì một người đang nổi tiếng như mình sao lại đại dột đi làm tăng thêm uy tín của một người sẽ là đối thủ nặng ký của mình về sức lôi cuốn đám đông. Nhưng thay vì chỉ trích, ông Gioan lại giới thiệu và đưa Chúa Giêsu lên trước mặt đám đông. Ông không coi Chúa là người sẽ đe dọa chỗ đứng của mình, nhưng là bạn và là đồng minh. Như thế ông đã giúp cho khởi đầu sứ mạng của Chúa trở nên dễ dàng hơn. Điều này chứng tỏ ông có một nhân cách lớn và là một người có lòng đạo đức sâu xa.

Đây là một bài học quan trọng cho mỗi người chúng ta. Nếu chúng ta luôn tìm thiếu sót của người khác, luôn tìm cách hạ sát vấn người khác, những điều này nói về chính chúng ta hơn là nói về họ. Vì chúng nói lên rằng chúng ta là người nhỏ mọn, hẹp hòi, và chấp nhất. Còn khi chúng ta mở lòng ra cho người khác, nó giúp chúng ta khám phá ra những điều tốt của họ, ngay cả khi chúng bị ẩn dấu.

Nên nhớ chính ông Gioan đã nói : « Ngài phải lớn lên, còn tôi phải nhỏ đi ». Tất cả những việc đạo đức, những đóng góp của chúng ta cho cộng đoàn cần phải lấy câu nói này của ông Gioan làm phương châm, vì nếu chúng ta lớn lên và nổi nang hơn Chúa, thì tất cả những việc chúng ta làm là chỉ làm cho chính chúng ta.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh